

Arrest

nr. 254 184 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. HEYVAERT, loco advocaat G. GASPART, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekers dienen beiden op 27 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 december 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 januari 2021 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Granada (dep. Meta). Tijdens uw jeugd was uw moeder er sympathisante van de Partido Independiente (PI): in tijden van verkiezingen deelde zij onder meer pamfletten uit en ronselde zij medestanders. Als gevolg daarvan werd uw familie steevast geïntimideerd door de paramilitairen. Zo werd uw stiefbroer D. in 1999 vermoord en vond er in augustus 1999 een aanslag op u plaats waardoor u gehospitaliseerd moest worden. Iets later werd u ook het slachtoffer van een poging tot ontvoering.

In 2003 studeerde u af en kreeg u het plan om te gaan meewerken in een alfabetiseringsproject van het gemeentebestuur. U bood zich hiertoe aan bij een zekere Orlando, directeur van dat project, die u zei dat u in de contreien van El Cruce zou gaan werken. Vervolgens had u een gesprek met de 'directeur van de sector', die u vertelde dat u naar Puerto Rico (dep. Meta) zou gaan – een gebied dat toen in handen van de guerrilla was – en dat u al wat u hoorde of zag zou moeten doorgeven aan hem. U weigerde echter om dergelijk werk als informante uit te voeren. Nadien werd u telefonisch bedreigd. Een week later verhuisde u naar Villavicencio (dep. Meta), waar u enkele maanden verbleef alvorens Colombia te verlaten.

Op 1 oktober 2003 kwam u aan in België en had hier verblijfspapieren die geldig waren tot 31 oktober 2005. Vervolgens diende u op 8 november 2005 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van dit eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en een prise-en-charge.

Op 8 november 2005 werd uw verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaard door de DVZ. U ging in beroep, waarop het CGVS op 30 januari 2006 in uw hoofde een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In datzelfde jaar, 2006, werd u gerepatrieerd naar Colombia. U vestigde zich in Medellin (dep. Antioquia) en trad er in het huwelijk met A.A.C.O. (...). Jullie kregen samen twee kinderen, C. (...) en N. (...). Na een hogere, paramedische opleiding begon u daar te werken als ambulancier. Op een dag in 2016 was u samen met een collega onderweg, toen jullie ziekenwagen per ongeluk een motorrijder omver reed. Het slachtoffer was nog bij bewustzijn en reageerde ontstemd. Een ooggetuige op straat richtte toen een wapen en bedreigde jullie met de dood indien jullie deze persoon niet zouden helpen. Dat ging echter niet aangezien jullie reeds een patiënt meehadden in de ambulance. Daarop werd een andere ambulance verwittigd en reden jullie weg.

Op aanraden van uw baas nam u ontslag en verhuisde u in 2016 met uw gezin, eerst naar de hoofdstad Bogota en daarna naar het dorpje San Fransisco (dep. Cudinamarca). Uw partner A. ging daar aan de slag als paramedicus in een ziekenhuis terwijl u thuis bleef met de kinderen. In 2018 verhuisde u met uw kinderen naar het landelijke plaatsje Granada (dep. Meta) om daar uw moeder te gaan vervoegen op haar finca (op de weg Cano Rojo). Zij had namelijk hulp nodig omdat ze het slachtoffer was geworden van bedreigingen. Uw man A. pendelde eerst vanuit San Fransisco en kwam later definitief bij jullie wonen op de boerderij. In Granada had u geen officiële job, maar deed u op eigen initiatief vrijwilligerswerk voor de minderbedeelden in het dorp door o.a. voedsel te gaan schenken. U merkte al snel dat de regio geteisterd werd door gewapende groepen.

Op 14 februari 2018 reisde uw moeder, M.A.U.S. (...), van Colombia naar België en diende er op 2 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer vreesde zij enerzijds te worden gedood door een bendelid dat verantwoordelijk was voor de moord op twee van uw ooms in 1983; anderzijds riep zij de gevaarlijke situatie in die heerst op het Colombiaanse platteland. Op 28 februari 2019 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 november 2019.

Toen uw partner A. zich definitief settelde in Granada, lukte het hem niet een job te vinden in de gezondheidszorg. Daarom begon hij andere professionele horizons te herkennen, waaronder de bouwsector. In augustus 2019 leerde hij een zekere Cejas kennen, die zich profileerde als aannemer en hem aanbood karweitjes te doen in de finca van jullie burens. Eenmaal hiermee bezig, begon Cejas te

pochen met zijn eigendommen en zei hij tegen A. dat hij even rijk kon worden als hem door nog een karwei te doen via een andere persoon, meer bepaald het vervoeren van etenswaren waar drugs in verstopt zat. Uw partner wilde hier echter niets van weten en weigerde. Sindsdien heeft hij nooit meer voor Cejas gewerkt.

In september 2019 liet A., een tante van u, weten dat zij opgebeld werd door een persoon die zich voordeed als uw man A.. Diezelfde dag ging uw tante aangifte doen bij de politie, maar die wilden haar klacht niet aanvaarden. Zij gaf het onbekende nummer dan door aan A. zelf, die op zijn beurt ernaar terugbelde en vroeg wie de andere persoon aan de lijn was. De correspondent begon hem uit te schelden, zei dat hij wist waar jullie familie zich bevond en bedreigde hem met de dood, zonder daarbij enig motief te geven. Hierop ging A. naar de politie om klacht neer te leggen, maar deze werd ook niet aanvaard.

In oktober 2019 kwamen er driemaal onbekende motorrijders naar uw finca. Een eerste keer kwamen er twee personen op een motorfiets om 9 à 10 uur 's avonds. Uw partner A. ging naar buiten, waarop zij hem bedreigden en nadien weer weggingen. Uzelf ging toen naar het politiekantoor voor een aangifte, maar deze werd niet in acht genomen. Een tweede keer stapten er opnieuw twee individuen van een moto aan uw finca, die deze keer uw hond probeerden neer te steken. Hierop ging uw man A. naar het parket om aangifte te doen, maar deze werd niet aangenomen omdat hij geen namen kon verschaffen en omdat het platteland te gevaarlijk was om politiebeambten naartoe te sturen. Een derde keer verschenen er twee motorfietsen op de weg naar jullie finca. Uw buurman kwam toen buiten, zag één van de twee voertuigen, waarop de bestuurders zeiden dat ze motorpech hadden. Op datzelfde moment kwam u terug thuis van het dorpscentrum, waarbij u langs de andere motorfiets passeerde. Deze twee bestuurders zeiden niets en keken naar de grond. Daarna reden de vier personen in kwestie allen weg.

In november 2019 was u samen met uw vader onderweg op de moto naar het dorpscentrum van Granada. Bij het oversteken van een weg moest u uw snelheid minderen. Plotseling stapten er twee personen naar jullie toe en maakten zij een schietgebaar met hun handen. U en uw vader reden vervolgens weg.

Op een gegeven moment kreeg ook een neef van uw man, genaamd Y.C., problemen. Hij boert goed op financieel vlak en werd bedreigd door de guerrilla omdat hij had geweigerd afpersingsgeld te betalen aan hen.

Door de verschillende gebeurtenissen beseften u en uw man A. dat het niet meer veilig was voor jullie gezin in Granada en besloten jullie er weg te gaan. U stuurde daartoe eerst uw vader en uw kinderen naar uw zus in Soacha (dep. Cudinamarca, nabij Bogota), terwijl jullie samen de reis voorbereidden. Vervolgens nam u op 11 december 2019 samen met uw man, uw twee kinderen en uw vader het vliegtuig van Bogota via Spanje naar België, waar jullie op 12 december 2019 aankwamen. Op 27 januari 2019 gingen jullie allen naar de DVZ en dienden jullie er elk een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer vreest u voor uw leven en dat van uw gezinsleden. U weet niet wie precies verantwoordelijk is voor de bedreigingen. U vreest eveneens dat uw kinderen zullen worden ontvoerd en gerekruteerd door de guerrilla.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming leggen jullie de volgende documenten neer:

kopieën van jullie paspoorten, jullie huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van uw man A.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen noch een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk heeft gemaakt.

Aangaande de vermeende bedreigingen in Granada moet vooreerst worden opgemerkt dat noch u, noch uw partner spontaan enige tijdsindicatie van deze gebeurtenissen opgaven, hoewel er jullie gevraagd werd om een gedetailleerd relaas te verschaffen (CGVS, p.6-7; CGVS C.O. A. A., p.7-8). Pas na herhaaldelijk door te vragen en lang na te denken, situeerde uw man de telefoonoproepen in de maand september en de bezoeken aan jullie finca in oktober (CGVS C.O. A. A., p.9). Hem gevraagd hoe lang na het laatste incident jullie in de finca bleven wonen, kon hij hier geen duidelijk zicht op geven (CGVS C.O. A. A., p.13). Zelf bleek u evenmin in staat een ietwat concretere tijdssituering te geven van de bedreigingen en kon u niet ophelderen hoeveel tijd er tussen de aangehaalde incidenten zat (CGVS, p.9-10). Dat jullie hierover niet specifiek kunnen zijn, is zeer eigenaardig mits het vrij recente karakter van de vermeende gebeurtenissen, en houdt daarom reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot jullie geloofwaardigheid.

Ook over het motief van uw vermeende belagers bleven zowel u als uw man in het duister tasten. U weet niet door wie jullie zouden zijn bedreigd, aangezien jullie niemand herkenden en niemand van jullie belagers enig motief ten berde bracht (CGVS, p.6-7, 13; CGVS C.O. A. A., p.7-8). Evenmin trachtten zij ooit uw huis binnen te geraken (CGVS, p.10). Bij de twee laatste voorvallen werd er zelfs niets gezegd: nu eens keken uw belagers naar de grond terwijl u passeerde, dan weer maakten zij een gebaar met hun handen, zonder meer (CGVS, p.6-7, 13; CGVS C.O. A. A., p.7-8). Van enige poging tot achtervolging nadien was geen sprake (CGVS, p.9). Indien het werkelijk om dezelfde personen gaat die u reeds enige weken aan het lastigvallen waren, is het weinig aannemelijk dat zij niet meer ondernamen dan dat. Het valt dan ook moeilijk in te zien hoe een van deze laatste twee incidenten u heeft doen besluiten dat u met uw gezin en uw vader Colombia diende te verlaten, en hoe u daaruit een gegronde vrees voor vervolging puurt. In ieder geval bracht u, zonder te weten wie deze mensen precies waren, wel enkele hypothesen naar de oppervlakte. Geen enkele daarvan heeft echter afdoende overtuigingskracht.

Uw eerste piste is dat de zogenoemde bedreigingen het werk zouden zijn van alias Cejas, een aannemer voor wie uw man bouwwerken uitgevoerd heeft (CGVS, p.7-8). De volledige naam van deze persoon was hem echter niet bekend, namen van anderen die voor hem gewerkt hebben evenmin (CGVS C.O. A. A., p.9). Gevraagd hoeveel keer A. voor Cejas gewerkt heeft, kon hij pas na lang te aarzelen zeggen dat het slechts bij één keer bleef (CGVS C.O. A. A., p.9). Wat betreft het winkeltransport dat deze Cejas voorstelde, wist uw partner geenszins te vertellen naar welke plaats of supermarkt hij de goederen diende te vervoeren (CGVS C.O. A. A., p.9-10). De alias voor wie Cejas zelf werkte, kon uw partner zich dan weer niet meer herinneren (CGVS C.O. A. A., p.10). Indien jullie werkelijk voor ogen hielden dat de beweerde bedreigingen ontsprongen waren uit een confrontatie tussen Cejas en uw man, dan is het op zijn minst merkwaardig dat hij hierover zo'n weinig doorleefde verklaringen aflegt. Het valt dan ook moeilijk aan te nemen dat deze persoon werkelijk grieven zou koesteren tegenover A., rekening houdend met het feit dat hij nauwelijks informatie kent over het vermeende drugsvervoer en, wanneer hij dat weigerde, Cejas gewoon "niets meer zei" en nooit meer rechtstreeks contact opgenomen heeft (CGVS C.O. A. A., p.9-10). Nochtans was Cejas wel in het bezit van A.s telefoonnummer en heeft hij enige tijd gewerkt in de finca van jullie burens (CGVS C.O. A. A., p.9-10). Dat Cejas dan pas ettelijke weken later úw tante – waarvan A. niet eens de achternaam, noch de exacte woonplaats kent – via de telefoon zou bestoken om info te vergaren, lijkt dan ook helemaal uit de lucht gegrepen (CGVS C.O. A. A., p.7-8, 9-10).

Ook over de tweede mogelijke reden voor de bezoeken, namelijk eerdere bedreigingen jegens A.s neef (CGVS, p.14), moet het CGVS het stellen met zijn vage verklaringen. Meer bepaald zou zijn neef het slachtoffer geworden zijn van 'aanslagen' door gewapende groeperingen, later kwam daar dan weer bij dat deze neef geen afpersingsgeld betaald zou hebben aan de guerrilla (CGVS C.O. A. A., p.8, 12). Van verdere concrete details maakte uw partner echter geen melding, ook niet wanneer hem dat expliciet gevraagd werd (CGVS C.O. A. A., p.8, 12). Gepeild naar de woonplaats van deze neef, moet hij lang nadenken om opnieuw het antwoord schuldig te blijven (CGVS C.O. A. A., p.12). Het zou alleszins niet in de streek van Granada zijn (CGVS C.O. A. A., p.12). Volgens uzelf zou dat toch in het departement Caqueta zijn; de concrete woonplaats van uw neef gaf u net zo min op (CGVS, p.14). Ook hier moet worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat de belagers van A.s neef, die kennelijk niet in de buurt

woont en waarover jullie nauwelijks heldere details kennen, helemaal tot aan jullie finca zouden komen omwille van een volledig onbekende reden. Daarenboven zou uw partner na de vermeende bezoeken van de motorrijders nooit meer contact opgenomen hebben met zijn neef, uzelf zou hem zelfs nog nooit gesproken hebben, een bizarre nalatigheid indien jullie werkelijk dachten dat zijn belagers het ook op jullie gemunt hadden (CGVS, p.14).

Als derde mogelijke reden voor de beweerde hinder aan jullie finca verwijst u naar de persoonlijke problemen die uw moeder zou hebben gekend in Colombia (CGVS, p.5, 13-14). Van enige details over deze zaken maakt u evenwel geen melding in uw relaas, uw partner lijkt zelfs niet eens te weten wat er dan met uw moeder zou zijn gebeurd (CGVS, p.6-7; CGVS C.O. A. A., p.12). Wel verklaart uzelf dat er mensen aan uw finca zijn komen vragen naar uw moeder (CGVS, p.13). Afgezien van de bedenking dat het niet abnormaal is dat uw moeder in de buurt van uw finca kennissen heeft – zij heeft immers zelf nog in die contreien gewoond – voegde u zelf toe dat die personen nooit enige bedreigingen tegenover u geuit hebben (CGVS, p.13). Wat er ook van zij, moet worden benadrukt dat het CGVS de asielmotieven van uw moeder ongeloofwaardig achtte omwille van verscheidene onwaarschijnlijkheden en omwille van tegenstrijdigheden binnen haar verklaringen en in vergelijking met die van uw familieleden (zie gehoorverslag en beslissing toegevoegd aan administratief dossier). Het louter verwijzen naar haar problemen, die aldus volledig betwist worden, kan daarom in geen geval een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde aantonen.

Er dienen eveneens een aantal bedenkingen te worden geuit omtrent uw gedrag na de vermeende bedreigingen, die zouden hebben geleid tot uw vertrek uit Colombia.

In eerste instantie konden jullie niet aannemelijk maken dat jullie effectief hulp gezocht hebben bij de plaatselijke autoriteiten. Zo verklaarde u dat uw man eenmaal naar de politie gestapt is en andermaal naar het parket (CGVS, p.7,11). Ook zou u zelf nog eens de politie geconsulteerd hebben; uw tante zou hetzelfde gedaan hebben na het vreemde telefoontje aan haar adres (CGVS, p.7, 11). Vreemd genoeg repte uw partner echter met geen woord over uw bezoek aan het politiecommissariaat, noch over enige klacht vanwege uw tante (CGVS C.O. A. A., p.7-8). Er dient hierbij te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, cf. artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Indien u werkelijk in België asiel aanvraagt mede omdat de lokale autoriteiten u geen beschermingsmogelijkheden zouden kunnen bieden, mag het verbazen dat u en uw man A. niet met enige consistentie kunnen zeggen hoeveel keer u en uw betrokken familieleden de politie of het parket in situ geraadpleegd hebben. Wat er ook van zij, stelt het CGVS vast dat jullie geen enkel documentair bewijsstuk neerleggen van deze vermeende pogingen tot aangifte. De autoriteiten zouden namelijk jullie klacht niet hebben willen noteren en zouden zelf niet willen ingrijpen omwille van een gemeentelijk actieplan (CGVS, p.7; CGVS C.O. A. A., p.8). Los van het feit dat dit een blote bewering betreft – u legt immers geen enkel politieel/parketgerelateerd document voor – maakt u geen enkele melding van pogingen om alsnog uw rechten te doen gelden, zodoende uw klacht toch te laten noteren (bijvoorbeeld via een advocaat of ombudsman). Gezien het voorgaande kan het CGVS onmogelijk besluiten dat jullie daadwerkelijk aangifte gedaan hebben bij de Colombiaanse autoriteiten, hoewel dat in het geval van dergelijke bedreigingen een eerste logische stap zou zijn. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven eens te meer op de helling komt te staan.

In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat u en uw partner schijnbaar weinig haast kenden om jullie finca in Granada, het vermeende mikpunt van belaging, te verlaten. Afgaand op jullie warrige tijdsindicaties (zie supra), bleef u daar op het landgoed wonen tot ongeveer eind november 2019 (CGVS, p.10). Schijnbaar was het geen probleem voor jullie om zich in die periode in het openbaar te begeven: u werkte immers tot in de laatste week dat jullie daar verbleven, uw man tot begin november 2019 (CGVS, p.5; CGVS C.O. A. A., p.5). Nochtans zouden de zagezegde bedreigingen al vanaf september 2019 aan de gang zijn. Hiermee geconfronteerd, argumenteerde u dat u de dreigementen in het begin nog niet ernstig nam en dat u nog niet over voldoende financiële middelen beschikte voor de tickets en de paspoorten (CGVS, p.11). De feitelijke gegevens in jullie paspoorten doen echter anders uitschijnen: uw paspoort werd afgegeven op 13 november 2019 en dat van uw partner reeds op 9 oktober 2019 (zie groene map administratief dossier). Bovendien beweerden jullie allebei het paspoort te hebben aangevraagd met de bedoeling naar België te reizen, en verklaarde uw partner dat hij het reeds 8 dagen op voorhand ging aanvragen (CGVS, p.6; CGVS C.O. A. A., p.7). Dit alles laat het CGVS toe te twifelen aan de oprechtheid van jullie verklaringen. Wat verder uw vertrek uit de finca in Granada betreft, wekt het verwondering dat u uw vader en uw kinderen voorafgaand naar uw zus in Soacha bij Bogota stuurde, terwijl u en uw man nog een tijdje in de finca bleven (CGVS, p.10-11). Indien jullie toen al werkelijk de intentie hadden Colombia te verlaten, kan onmogelijk worden ingezien waarom jullie daar

nog zouden gebleven zijn. U kon hier dan ook geen duidelijke uitleg voor geven (CGVS, p.12), hetgeen wederom de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ondergraaft.

Bovenstaande opmerkingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zouden u en uw partner in Granada bedreigd zijn, hetzij omwille van Cejas, hetzij omwille van de problemen van A.s neef, hetzij door de belagers van uw moeder.

Uit het door u aangehaalde incident in Medellin, waarbij een weggebruiker werd overreden door uw ambulance, kan verder géén nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Steunend op uw verklaringen, vond dat incident maar liefst vier jaar geleden plaats, hebt u nadien alle contact verbroken met uw collega's van toen en aldus nooit meer iets over die situatie vernomen of zelf navraag gedaan, en laat u zelf uitschijnen dat de aanrijding niet gelinkt is aan uw (betwiste) vluchtaanleiding uit Granada (CGVS, p.4, 13).

Ook uw asielmotieven uit 2005 vormen géén aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming, net zoals dat toentertijd het geval was. Nog los van het feit dat uw verklaringen van toen als ongeloofwaardig bestempeld werden (zie administratief dossier), verklaarde u geen contact meer te hebben gehad met de mensen waar u voorheen al dan niet bij betrokken was, en u gaf overigens aan niet bij de Colombiaanse politiek of enige plaatselijke groep of vereniging betrokken geweest te zijn (CGVS, p.6, 12).

In de mate waar u beweerdelijk vreest dat uw kinderen zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen bij een terugkeer naar Colombia, moet worden aangestipt dat dit een louter veralgemeende bewering betreft die noch u, noch uw partner kunnen hardmaken (CGVS, p.15; CGVS C.O. A. A., p.13). Nergens in jullie verklaringen haalden jullie enige geloofwaardige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jullie kinderen persoonlijk en/of doelgericht zouden worden gevisieerd. Er heeft immers nooit dergelijke rekruteringspoging plaatsgevonden of enig ander probleem dat daarmee zou kunnen gelinkt worden, zo verklaarden jullie (CGVS, p.15; CGVS C.O. A. A., p.13). Wat verder de algemene situatie in Colombia betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de verdere paragrafen dienaangaande (zie infra).

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, toe te kennen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Jullie paspoorten en de identiteitskaart van uw man bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, hetgeen niet ter zake doet in onderhavige beslissing. Het feit dat jullie in Colombia getrouwd zijn, wordt evenmin door het CGVS betwist.

Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben voorts geen betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht op kunnen werpen.

Voor de volledigheid kan worden aangegeven dat het CGVS ten aanzien van uw partner A. A. C.O. (OV 5.551.958; CG 05/19744B), die zich op dezelfde asielmotieven beroept als die van u, eveneens overging tot het nemen van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Een kopie van zijn beslissing werd toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bogota (Cudinamarca), waar u opgroeide en militaire dienstplicht deed. U vestigde zich nadien in Medellin (dep. Antioquia), waar u twee paramedische opleidingen volgde en in het huwelijk trad met D.B.M.U. (...). Jullie kregen samen twee kinderen, C. (°2012) en N. (°2015). In Medellin was u werkzaam in ziekenhuizen en als ambulancier. Uw partner oefende daar dezelfde job uit. Op een dag in 2016 was zij samen met een collega onderweg, toen hun ziekenwagen per ongeluk een motorrijder omver reed. Het slachtoffer was nog bij bewustzijn en reageerde ontstemd. Een ooggetuige op straat richtte toen een wapen en bedreigde Diana en haar collega met de dood indien zij deze persoon niet zouden helpen. Dat ging echter niet aangezien zij reeds een patiënt meehadden in de ambulance. Daarop werd een andere ambulance verwittigd en reden uw partner en haar collega weg.

Op aanraden van haar baas nam zij ontslag en verhuisden jullie met het hele gezin, eerst naar de hoofdstad Bogota en daarna naar het dorpje San Francisco (dep. Cudinamarca). Uzelf ging daar aan de slag, opnieuw als paramedicus in een ziekenhuis, terwijl Diana thuis bleef met de kinderen. In 2018 verhuisde zij met de kinderen naar het landelijke plaatsje Granada (dep. Meta) om daar uw schoonmoeder te gaan vervoegen op haar finca (op de weg Cano Rojo). Zij had namelijk hulp nodig omdat ze het slachtoffer was geworden van bedreigingen. Uzelf pendelde eerst vanuit San Francisco en ging later definitief bij hen wonen op de boerderij. In Granada had uw partner geen officiële job, maar deed zij op eigen initiatief vrijwilligerswerk voor de minderbedeelden in het dorp door o.a. voedsel te gaan schenken. Zij merkte al snel dat de regio geteisterd werd door gewapende groepen.

Op 14 februari 2018 reisde uw schoonmoeder, M.A.U.S. (...), van Colombia naar België en diende er op 2 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer vreesde zij enerzijds te worden gedood door een bendelid dat verantwoordelijk was voor de moord op twee ooms in 1983; anderzijds riep zij de gevaarlijke situatie in die heerst op het Colombiaanse platteland. Op 28 februari 2019 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 21 november 2019.

Toen u zich definitief settelde in Granada, lukte het u niet een job te vinden in de gezondheidszorg. Daarom begon u andere professionele horisonten te herkennen, waaronder de bouwsector. In augustus 2019 leerde u een zekere Cajas kennen, die zich profileerde als aannemer en u aanbood karweitjes te doen in de finca van jullie burens. Eenmaal hiermee bezig, begon Cajas te pochen met zijn eigendommen en zei hij tegen u dat u even rijk kon worden als hem door nog een karwei te doen via een andere persoon, meer bepaald het vervoeren van etenswaren waar drugs in verstopt zat. U wilde hier echter niets van weten en weigerde. Sindsdien heeft u nooit meer voor Cajas gewerkt.

In september 2019 liet A., een tante van u, weten dat zij opgebeld werd door een persoon die zich voordeed als u. Diezelfde dag ging uw tante aangifte doen bij de politie, maar zij wilden haar klacht niet aanvaarden. Zij gaf het onbekende nummer dan door aan uzelf, die op uw beurt ernaar terugbelde en vroeg wie de andere persoon aan de lijn was. De correspondent begon u uit te schelden, zei dat hij wist waar uw familie zich bevond en bedreigde u met de dood, zonder daarbij enig motief te geven. Hierop ging u naar de politie om klacht neer te leggen, maar deze werd ook niet aanvaard.

In oktober 2019 kwamen er driemaal onbekende motorrijders naar uw finca. Een eerste keer kwamen er twee personen op een motorfiets om 9 à 10 uur 's avonds. U ging naar buiten, waarop zij u bedreigden en nadien weer weggingen. Uw partner ging toen naar het politiekantoor voor een aangifte, maar deze werd niet in acht genomen. Een tweede keer stapten er opnieuw twee individuen van een moto aan uw finca, die deze keer uw hond probeerden neer te steken. Hierop ging u naar het parket om aangifte te doen, maar deze werd niet aangenomen omdat u geen namen kon verschaffen en omdat het platteland te gevaarlijk was om politiebeambten naartoe te sturen. Een derde keer verschenen er twee motorfietsen op de weg naar jullie finca. Uw buurman kwam toen buiten, zag één van de twee voertuigen, waarop de bestuurders zeiden dat ze motorpech hadden. Op datzelfde moment kwam uw vrouw Diana terug thuis van het dorpscentrum, waarbij zij langs de andere motorfiets passeerde. Deze twee bestuurders zeiden niets en keken naar de grond. Daarna reden de vier personen in kwestie allen weg.

In november 2019 was uw partner samen met uw schoonvader onderweg op de moto naar het dorpscentrum van Granada. Bij het oversteken van een weg moest zij haar snelheid minderen. Plotseling stapten er twee personen naar hen toe en maakten zij een schietgebaar met hun handen. Uw partner en uw schoonvader reden vervolgens weg.

Op een gegeven moment kreeg ook een neef van u, genaamd Y.C., problemen. Hij boert het goed op financieel vlak en werd bedreigd door de guerrilla omdat hij had geweigerd afpersingsgeld te betalen aan hen.

Door de verschillende gebeurtenissen beseften u en uw partner Diana dat het niet meer veilig was voor jullie gezin in Granada en besloten jullie er weg te gaan. Jullie stuurden daartoe eerst uw schoonvader en uw kinderen naar uw schoonzus in Soacha (dep. Cudinamarca, nabij Bogota), terwijl jullie samen de reis voorbereidden. Vervolgens nam u op 11 december 2019 samen met uw partner, uw twee kinderen en uw schoonvader het vliegtuig van Bogota via Spanje naar België, waar jullie op 12 december 2019 aankwamen. Op 27 januari 2019 gingen jullie allen naar de DVZ en dienden jullie er elk een verzoek om internationale bescherming in.

In het geval van een terugkeer vreest u voor uw leven en dat van uw gezinsleden. U weet niet wie precies verantwoordelijk is voor de bedreigingen. U vreest eveneens dat uw kinderen zullen worden ontvoerd en gerekruteerd door de guerrilla.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming leggen jullie de volgende documenten neer:

kopieën van jullie paspoorten, jullie huwelijksakte en een kopie van de identiteitskaart van uw man A..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich beroept op dezelfde asielmotieven als uw echtgenote D.B.M.U. (OV 5.551.958; CG 05/19744Z) (CGVS, p.9; CGVS M.U.D.B., p.8). Bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming weigerde het CGVS haar zowel de status van vluchteling als die van subsidiaire bescherming, gezien zij geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk kon maken. Daar u zich op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden. De beslissing voor uw partner luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

De overige documenten die u indiende kunnen bovenstaande conclusies niet ombuigen. Jullie paspoorten en uw identiteitskaart bieden zicht op uw nationaliteit, identiteit en reisweg, hetgeen niet ter zake doet in onderhavige beslissing. Het feit dat jullie in Colombia getrouwd zijn, wordt evenmin door het CGVS betwist.

Uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hebben voorts geen betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor deze hier evenmin een ander licht op kunnen werpen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers voeren tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting van een aantal principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van het relaas en trachten zij bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen. Zij volharden in hun verklaringen voor het CGVS en betogen: *"Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering en de strekking van de bestreden beslissing.*

Verzoekers kunnen geen exacte datum op de ondergane bedreigingen plakken. Op zich is dit niet een reden om twijfels te hebben op vlak van geloofwaardigheid. Zij hebben geprobeerd om dit bij benadering in de tijd te situeren. De geschetste chronologie van de gebeurtenis is coherent tussen verzoekers. De verwerende partij heeft onredelijke verwachtingen wanneer zij ervan uitgaat dat iemand die verschillende bedreigingen ontvang deze met specifieke datums zou kunnen situeren. Verzoekers kunnen enkele hypotheses formuleren over de redenen waarom zij bedreigd werden. In dit opzicht is het feit dat de persoon die naar de tante van verzoekster belde op de hoogte was van alle informatie over verzoekers op zijn minst een aanwijzing dat verzoekers het doelwit zijn van deze persoon.

Dat verzoeker weinig informatie kon geven over de genaamde Cejas en de opdracht die hij aan hem vroeg is omdat hij na het weigeren ervan die persoon niet meer terugzag.

Verzoekers hadden al eerder aan de neef van verzoeker om informatie gevraagd rond zijn problemen. Hij weigerde om enige informatie aan verzoekers door te geven, ondanks het feit dat zij hiervoor hebben gevraagd. In hun context hebben verzoekers wanneer zij zelf bedreigingen kregen eerst aan hun eigen veiligheid gedacht. Verzoekers volharden in hun verklaringen voor het CGVS."

Verder menen verzoekers dat de commissaris-generaal hen onterecht verwijt niet alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze te hebben uitgeput. Zij stellen dat het onderzoek naar het bestaan van een mogelijkheid tot bescherming door de nationale autoriteiten een onderzoek in concreto is, waarbij

rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster, de feiten die zij zou kunnen aanklagen en het context in haar land van herkomst. Zich tot de nationale autoriteiten richten is volgens verzoekers geen wettelijke voorwaarde om aan te tonen dat er geen bescherming beschikbaar zou zijn, waarbij zij verwijzen naar artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat hieruit zou kunnen blijken dat er een weerlegbaar vermoeden bestaat dat een bescherming beschikbaar is wanneer een staat een juridisch systeem instelt voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen. Echter moet dit juridisch systeem, alsook de bescherming die het kan bieden, doeltreffend zijn. Dit vereist een individuele analyse berustende op actuele, accurate en volledige landeninformatie. Het verzamelen van deze landeninformatie is de taak en verantwoordelijkheid van de verwerende partij. Gezien er geen volledige, specifieke en accurate informatie werd toegevoegd, kan volgens verzoekers de verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij in abstracto stelt dat verzoekers niet aantonen dat er geen nationale bescherming beschikbaar is. Verzoekers citeren vervolgens uit de Eligibility guidelines van UNHCR en uit een rapport van Human Rights Watch om aan te tonen dat er niet kan worden uitgegaan van de beschikbaarheid van een effectieve bescherming door de Colombiaanse autoriteiten. Verzoekers menen dat hen dan ook bezwaarlijk kan worden verweten dat zij geen verdere stappen hebben ondernomen nadat de politie weigerde hun klacht te registreren. De Colombiaanse autoriteiten zijn niet in staat verzoekster te beschermen tegen haar vervolgers, aldus verzoekers.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, argumenteren verzoekers als volgt:

“Uit de documentatie van verwerende partij blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, ernstig, volatiel en problematisch is. Ook regionaal zijn er verschillen in het patroon en de ernst van deze situade. De vredesakkoorden en onderhandelingen met de militaire guerrilla's hebben noch het niveau van geweld, noch het bestaan van gewapende conflicten doen verdwijnen. In tegendeel, het blijkt dat omwille van het terugtrekken van militaire groeperingen de machtvacuum overgenomen werd door dissidente gewapende groepen of gewapende criminele groepen met een politiek, crimineel en economisch doelwit.

In die zin si het weinig relevant dat er in 2016 een vredesakkoord getekend werd en dat het aantal burgerslachtoffers in 2016 het laagste niveau bereikte. Deze informatie is niet meer actueel en doet geen afbreuk aan het bestaan van 5 gewapende conflicten in Colombia die een groot impact hebben op het leven van burgers.

Ook de verwijzing van vredesonderhandelingen met de ELN zijn met relevant aangezien blijkt dat die actueel opgeschort zijn ten gevolge van een aanslag van de ELN op de politieacademie van Bogota (zie COI Focus 2019, p. 7).

Hoewel blijkt dat er een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict blijkt dat dit wel het geval is voor het departement Mea, departement waar verzoekende partij woonachtig was voor haar vertrek.

Verwerende partij niet worden gevolgd wanneer zij een verhouding maakt tussen het aantal slachtoffers en de gehele bevolking van Colombia.

Ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de wet van 15.12.1980. Ernstige schade is echter met alleen het risico op het leven of fysieke integriteit maar betreft ook andere ernstige schendingen van mensenrechten: wanneer de burgerbevolking omwille van het conflict blootgesteld wordt aan afpersingen, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten, moet dit ook onderzocht worden in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980. Andere belangrijke factoren zijn de toegang tot basisvoorzieningen en of de Staat bereid of in staat is om de burgerbevolking te beschermen tegen het risico op ernstige schade.

Ten tweede omdat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht wordt. De motivatie van het CGYS m.b.t het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolking zou kunnen worden gebruikt voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong, zowel degene die uit een gemeente komt waar geen enkel conflict komt als degene die uit de gemeente komt waarin er het meeste slachtoffers zijn. Het is dus totaal gestereotypeerd en niet conform de motivatieplicht.”

Verzoekers voeren vervolgens een theoretisch betoog over de notie ‘gewapend conflict’ en zetten dan uiteen: *“Het departement Meta maakt deel uit van de zuidelijke grensregio waar de FARC-EP een sterke invloed had. Na de demobilisatie van de guerrillagroep is de situatie in deze regio opnieuw verslechterd. Nieuwe en oude gewapende groepen strijden er om territorium, onderwerpen de bevolking en zetten hen aan tot illegale en corrupte praktijken (zie COI Focus 2019, pp. 37-39).*

Het is in het departement META dat er een grote aantal moorden op gedemobiliseerde FARC strijders plaatsvinden (Coi 2020, p. 29), wat een aanwijzing is van een hoge activiteit van paramilitaire groeperingen. Er vinden ook gewapende confrontaties plaats (Coi 2020, p. 23)

De COI Focus van 2020 legt ook de nadruk op de beperkingen van de bewegingsvrijheid die het gevolg zijn van het conflict en de acties van de actoren van het conflict. Deze beperkingen en controleposten gaan regelmatig gepaard met geweld. Het louter feit dat iemand zich verplaatst stelt hem bloot aan het risico slachtoffer te zijn van deze vorm van willekeurig geweld (Coi Focus 2020, pp 43-44).

De gewapende groeperingen maken zich ook schuldig aan afpersingen. In de Coi Focus wordt er melding gemaakt van afpersingen van boeren in het departement Meta, wat opnieuw aantoont dat er een hoge activiteitsgraad is van de actoren van het conflict in dit departement (Coi Focus 2020, p 44).

Er moet dus worden besloten dat het geweld in Meta een hoog niveau bereikt, een relatie onderhoudt met gewapende conflicten, het de burgerbevolking treft en dat de autoriteiten slecht een beperkte capaciteit hebben om de burgerbevolking te beschermen."

Verzoeker voegen geen stukken toe ter ondersteuning van hun verzoekschrift.

3. Voorafgaand

De Raad beschikt in deze over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel bij hem aanhangig wordt gemaakt en hij een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij moet verder niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers maken melding van verschillende gebeurtenissen die hen zouden hebben doen beseffen dat het op hun finca in Granada, departement Meta, niet meer veilig was voor hun gezin. Verzoekers vrezen voor hun leven bij terugkeer naar Colombia, alsook dat hun kinderen zullen worden ontvoerd en gerekruteerd door de guerrilla.

4.2. Verzoekers hebben kopieën neergelegd van hun paspoorten, de identiteitskaart van tweede verzoeker alsook van hun huwelijksakte. Deze documenten hebben betrekking op hun identiteit, nationaliteit en huwelijksband. Geen van deze elementen staan hier ter discussie. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers' persoonlijke problemen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij in Granada zouden zijn bedreigd, hetzij omwille van C., hetzij omwille van de problemen van tweede verzoekers neef, hetzij omwille van de belagers van de moeder van eerste verzoekster.

4.4. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers geen meer specifieke tijdsindicatie kunnen geven van de vermeende bedreigingen. Uit verzoekers' verklaringen blijkt dat de vermeende bedreigingen zich zouden hebben afgespeeld in het najaar van 2019 en dat verzoekers op 11 december 2019 uit Colombia vertrokken.

De Raad stelt evenwel vast dat, hoewel verzoekers werd gevraagd om een gedetailleerd relaas te verschaffen, zij niet spontaan enige tijdsindicatie geven van de beweerde bedreigingen (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 6-7; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7-8). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat tweede verzoeker pas na doorvragen en herhaaldelijk nadenken, de telefoonoproepen in de maand september situeert en de bezoeken aan de finca in de maand oktober (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 8-9). Wanneer hem wordt gevraagd hoe lang zij na het laatste incident in de finca bleven wonen, kan hij hier evenmin een duidelijk zicht op geven (ibid., p. 13). Ook eerste verzoekster blijkt niet in staat een concrete tijdssituering te geven van de bedreigingen en evenmin kan zij ophelderen hoeveel tijd er zat tussen de aangehaalde incidenten (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 9-10). Dat de geschetste chronologie van de gebeurtenissen tussen verzoekers "coherent" is, zoals zij in hun verzoekschrift benadrukken, klopt niet. Verzoeker situeert de incidenten aan de finca, toen motorijders daar driemaal naartoe zouden zijn gekomen, duidelijk in de maand oktober (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 9), terwijl verzoekster deze incidenten situeert in de maanden oktober en november (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 9-10).

Aangezien de vermeende bedreigingen essentiële elementen betreffen van het vluchtrelaas, een vrij recent karakter hebben en de directe aanleiding vormden voor verzoekers' vertrek uit Colombia, mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij deze bedreigingen op eenduidige en doorleefde wijze zo precies mogelijk in de tijd kunnen situeren, zonder dat het daarvoor nodig is dat zij ook een exacte datum kunnen geven. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, vormt hun onvermogen om dit te doen wel degelijk reeds een negatieve indicatie van de geloofwaardigheid van hun relaas.

4.5. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel idee hebben wie hen bedreigde of waarom zij zouden zijn bedreigd. Verzoekers tasten in het duister over het motief van hun vermeende belagers. Zij weten niet door wie zij zouden zijn bedreigd aangezien ze niemand herkenden en niemand van de belagers enig motief te berde bracht (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 6-7, 10, 13-14; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7-8).

Verder blijkt niet dat de beweerde belagers ooit hebben getracht hun huis binnen te geraken (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 10). Bij de laatste twee beweerde voorvallen werd er zelfs niets gezegd: nu eens keken de belagers naar de grond terwijl eerste verzoekster passeerde, dan weer maakten zij een gebaar met hun handen, zonder meer (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 6-7, 13-14; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7-8). Bij het laatste incident was er zelfs geen sprake van enige poging tot achtervolging (ibid., p. 9-10).

Indien het werkelijk steeds om dezelfde personen zou zijn gegaan die verzoekers reeds enige weken aan het lastigvallen waren, is het weinig aannemelijk dat de vermeende belagers niet meer ondernamen dan dat. Waar de vermeende belagers verzoekers herhaaldelijk zouden hebben lastig gevallen zonder zich ooit kenbaar te maken of hun motieven mee te delen, ziet de Raad niet in wat de vermeende belagers zouden willen bereiken. Verzoekers beschrijven dan ook een werkwijze die weinig geloofwaardig overkomt. In dit kader valt ook moeilijk in te zien hoe een van deze laatste twee incidenten verzoekers heeft doen besluiten om Colombia te verlaten, en hoe verzoekers daaruit een gegronde vrees voor vervolging purely.

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat het feit dat de persoon die naar de tante van eerste verzoekster belde op de hoogte zou zijn geweest van alle informatie over verzoekers, op zijn minst een aanwijzing vormt dat zij het doelwit zouden zijn van deze persoon. Dit betoog kan niet overtuigen nu verzoekers tijdens hun gehoren wel drie hypothesen hebben geformuleerd over hun belagers en hun motieven, waarvan geen enkele afdoende overtuigingskracht heeft.

Zo wordt omtrent de hypothese over de beweerde bedreigingen vanwege Cejas terdege gemotiveerd als volgt:

“Uw eerste piste is dat de zogenoemde bedreigingen het werk zouden zijn van alias Cejas, een aannemer voor wie uw man bouwwerken uitgevoerd heeft (CGVS, p.7-8). De volledige naam van deze persoon was hem echter niet bekend, namen van anderen die voor hem gewerkt hebben evenmin (CGVS C.O. A. A., p.9). Gevraagd hoeveel keer A. voor Cejas gewerkt heeft, kon hij pas na lang te aarzelen zeggen dat het slechts bij één keer bleef (CGVS C.O. A. A., p.9). Wat betreft het winkeltransport dat deze Cejas voorstelde, wist uw partner geenszins te vertellen naar welke plaats of supermarkt hij de goederen diende te vervoeren (CGVS C.O. A. A., p.9-10). De alias voor wie Cejas zelf werkte, kon uw partner zich dan weer niet meer herinneren (CGVS C.O. A. A., p.10). Indien jullie werkelijk voor ogen hielden dat de beweerde bedreigingen ontsprongen waren uit een confrontatie tussen Cejas en uw man, dan is het op zijn minst merkwaardig dat hij hierover zo’n weinig doorleefde verklaringen aflegt.”

Gelet op wat voorafgaat, kan het summiere betoog dat tweede verzoeker weinig informatie kan geven over Cejas omdat hij na het weigeren van de opdracht deze persoon niet opnieuw zag, niet overtuigen, te meer gelet op volgende gegronde motieven, die door de Raad worden overgenomen: *“Het valt dan ook moeilijk aan te nemen dat deze persoon werkelijk grieven zou koesteren tegenover A., rekening houdend met het feit dat hij nauwelijks informatie kent over het vermeende drugsvervoer en, wanneer hij dat weigerde, Cejas gewoon “niets meer zei” en nooit meer rechtstreeks contact opgenomen heeft (CGVS C.O. A. A., p.9-10). Nochtans was Cejas wel in het bezit van A.s telefoonnummer en heeft hij enige tijd gewerkt in de finca van jullie burens (CGVS C.O. A. A., p.9-10). Dat Cejas dan pas ettelijke weken later úw tante – waarvan A. niet eens de achternaam, noch de exacte woonplaats kent – via de telefoon zou bestoken om info te vergaren, lijkt dan ook helemaal uit de lucht gegrepen (CGVS C.O. A. A., p.7-8, 9-10).”*

Omtrent de hypothese dat verzoekers werden bedreigd omwille van de bedreigingen van hun neef, wordt terdege gemotiveerd als volgt:

“Ook over de tweede mogelijke reden voor de bezoekjes, namelijk eerdere bedreigingen jegens A.s neef (CGVS, p.14), moet het CGVS het stellen met zijn vage verklaringen. Meer bepaald zou zijn neef het slachtoffer geworden zijn van ‘aanslagen’ door gewapende groeperingen, later kwam daar dan weer bij dat deze neef geen afpersingsgeld betaald zou hebben aan de guerrilla (CGVS C.O. A. A., p.8, 12). Van verdere concrete details maakte uw partner echter geen melding, ook niet wanneer hem dat expliciet gevraagd werd (CGVS C.O. A. A., p.8, 12).”

Dat verzoekers deze neef al eerder om informatie zouden hebben gevraagd omtrent zijn problemen en dat hij weigerde deze te geven, is niet meer dan een loutere a posteriori bewering die verder ook niet kan overtuigen, gelet op het feit dat verzoekers zelfs geen eensluidende verklaringen kunnen afleggen over de woonplaats van deze neef, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: *“Gepeild naar de woonplaats van deze neef, moet hij lang nadenken om opnieuw het antwoord schuldig te blijven (CGVS C.O. A. A., p.12). Het zou alleszins niet in de streek van Granada zijn (CGVS C.O. A. A., p.12). Volgens uzelf zou dat toch in het departement Caqueta zijn; de concrete woonplaats van uw neef gaf u net zo min op (CGVS, p.14).” Het doet evenmin afbreuk aan volgende terechte bemerking, door de Raad overgenomen: “Ook hier moet worden opgemerkt dat het niet plausibel is dat de belagers van A.s neef, die kennelijk niet in de buurt woont en waarover jullie nauwelijks heldere details kennen, helemaal tot aan jullie finca zouden komen omwille van een volledig onbekende reden. Daarenboven zou uw partner na de vermeende bezoekjes van de motorrijders nooit meer contact opgenomen hebben met zijn neef, uzelf zou hem zelfs nog nooit gesproken hebben, een bizarre nalatigheid indien jullie werkelijk dachten dat zijn belagers het ook op jullie gemunt hadden (CGVS, p.14).”*

Verder laten verzoekers de motieven met betrekking tot hun derde hypothese volledig ongemoeid. Deze motieven zijn correct en worden door de Raad overgenomen: *“Als derde mogelijke reden voor de beweerde hinder aan jullie finca verwijst u naar de persoonlijke problemen die uw moeder zou hebben gekend in Colombia (CGVS, p.5, 13-14). Van enige details over deze zaken maakt u evenwel geen melding in uw relaas, uw partner lijkt zelfs niet eens te weten wat er dan met uw moeder zou zijn gebeurd (CGVS, p.6-7; CGVS C.O. A. A., p.12). Wel verklaart uzelf dat er mensen aan uw finca zijn*

komen vragen naar uw moeder (CGVS, p.13). Afgezien van de bedenking dat het niet abnormaal is dat uw moeder in de buurt van uw finca kennissen heeft – zij heeft immers zelf nog in die contreien gewoond – voegde u zelf toe dat die personen nooit enige bedreigingen tegenover u geuit hebben (CGVS, p.13). Wat er ook van zij, moet worden benadrukt dat het CGVS de asielmotieven van uw moeder ongeloofwaardig achtte omwille van verscheidene onwaarschijnlijkheden en omwille van tegenstrijdigheden binnen haar verklaringen en in vergelijking met die van uw familieleden (zie gehoorverslag en beslissing toegevoegd aan administratief dossier). Het louter verwijzen naar haar problemen, die aldus volledig betwist worden, kan daarom in geen geval een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde aantonen.”

Het louter volharden in hun verklaringen en het volhouden in het betoog dat zij enkel hypothesen kunnen formuleren, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat geen van deze hypothesesafoedende overtuigingskracht heeft, zodat zij hun vrees ook niet aannemelijk weten te maken.

Dat verzoekers niets weten te vertellen over wie en waarom ze worden bedreigd, doet andermaal de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas teniet.

4.6. De Raad stelt verder vast dat verzoekers er niet in slagen om eensluidend te verklaren hoe vaak zij en hun betrokken familieleden de politie of het parket hebben geraadpleegd.

Zo verklaarde eerste verzoekster dat tweede verzoeker eenmaal naar de politie is gestapt en andermaal naar het parket. Zij zelf zou ook nog eens de politie hebben geconsulteerd en haar tante zou hetzelfde hebben gedaan na het vreemde telefoontje aan haar adres (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 7, 11).

Hoewel eerste verzoekster verklaart dat zij haar man verteld heeft dat haar tante een klacht zou zijn gaan indienen die niet werd aanvaard (ibid., p. 9), rept tweede verzoeker met geen woord over het bezoek van eerste verzoekster aan het politiecommissariaat, noch over enige klacht vanwege haar tante (gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p.7-8). Ook wanneer tweede verzoeker om meer inlichtingen wordt gevraagd over de klachten die hij zou hebben neergelegd bij de politie en het parket, vermeldt hij niets over de klachten die eerste verzoekster en haar tante zouden hebben neergelegd.

Dit gebrek aan eensluidendheid in hun verklaringen, waarvoor verzoekers in hun verzoekschrift geen verantwoording aanreiken, doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

4.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers ongeveer tot eind november 2019 op hun finca in Granada, het vermeende mikpunt van belaging, bleven wonen (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 10), hoewel de beweerde bedreigingen al vanaf augustus 2019 zouden zijn begonnen (ibid., p. 11). Verzoekers bleven zich in die periode evenwel in het openbaar begeven. Eerste verzoekster werkte immers tot in de laatste week van hun verblijf in Granada; tweede verzoeker werkte tot begin november (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 5; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 5).

Eerste verzoekster argumenteerde dat ze niet eerder uit Granada vertrokken omdat het nog niet zo lang bezig was, omdat zij de dreigementen in het begin niet ernstig nam en ze nog niet beschikten over voldoende financiële middelen voor de tickets en de paspoorten (ibid., p. 11).

Gevraagd wat ze bedoelt met het niet ernstig nemen van de bedreigingen in het begin, stelt verzoekster dat er een eerste bedreiging was via de telefoon, die ze niet zo serieus nam want ze wist niet of de persoon echt wel wist waar zij woonden. Deze verklaring strijdt volledig met verzoekers' betoog in het verzoekschrift: *“In dit opzicht is het feit dat de persoon die naar de tante van verzoekster belde op de hoogte was van alle informatie over verzoekers op zijn minst een aanwijzing dat verzoekers het doelwit zijn van deze persoon.”* Dit betoog impliceert dat verzoekers de eerste bedreiging via de telefoon daadwerkelijk als ernstig zouden hebben opgevat en dat zij dan ook meteen de nodige maatregelen zouden hebben getroffen om zich in veiligheid te brengen, quod non in casu daar verzoekers pas eind november Granada hebben verlaten. Bovendien spreekt eerste verzoekster zich volledig tegen waar zij enerzijds stelt dat ze niet wist of de persoon echt wel wist waar zij woonden, en anderzijds meent dat hij op de hoogte was van alle informatie.

Verder werpen de feitelijke gegevens in verzoekers' paspoorten ook een ander licht op verzoeksters verklaringen: haar paspoort werd immers reeds afgegeven op 13 november 2019 en dat van tweede verzoeker zelfs reeds op 9 oktober 2019 (AD CGVS, stuk 5+B, map met documenten). Verzoekers verklaarden allebei het paspoort te hebben aangevraagd met de bedoeling naar België te reizen en tweede verzoeker verklaarde dat een paspoort acht dagen na de aanvraag wordt overhandigd (gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 6; gehoorverslag CGVS tweede verzoeker, p. 7). Hoewel verzoekers dus op 13 november 2019 allebei in het bezit waren van een paspoort en het laatste incident zich ook omstreeks half november 2019 voordeed, vertrokken zij pas eind november uit Granada

(gehoorverslag CGVS eerste verzoekster, p. 10). Dat verzoekers, in het licht van deze elementen, alsnog pas eind november 2019 uit Granada zijn vertrokken, geeft aan dat zij schijnbaar weinig haast kenden om hun finca in Granada, het vermeende mikpunt van belaging, te verlaten en laat toe te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

Verzoekster verklaart bovendien dat zij de avond van het laatste incident van half november 2019 haar kinderen samen met haar vader naar zus in Soacha bij Bogota stuurde, terwijl zij en tweede verzoeker nog een tijdje in de finca bleven (ibid., p.10-11). Indien verzoekers toen al werkelijk de intentie hadden Colombia te verlaten en in het bezit waren van hun paspoorten, kan onmogelijk worden ingezien waarom zij daar nog zouden zijn gebleven. Eerste verzoekster kon, hierover bevestigd, ook geen duidelijke uitleg voor geven (ibid., p. 12). Dit alles ondergraaft wederom de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

4.8. De Raad acht de voorgaande vaststellingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen als zouden zij in Granada zijn bedreigd, hetzij omwille van Cajas, hetzij omwille van de problemen van A.'s neef, hetzij door de belagers van verzoeksters moeder.

Waar verzoekers stellen dat de commissaris-generaal hen onterecht verwijt niet alle rechtsmiddelen op redelijke wijze te hebben uitgeput, uiten zij kritiek op een overtollig motief dat in deze onderhavige zaak door de Raad niet wordt weerhouden noch overgenomen als een pertinente vaststelling. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voormelde bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

4.9. De Raad vast dat verzoekers verder geen verweer voeren tegen volgende terechte motieven die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt:

"Ook uw asielmotieven uit 2005 vormen géén aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming, net zoals dat toentertijd het geval was. Nog los van het feit dat uw verklaringen van toen als ongeloofwaardig bestempeld werden (zie administratief dossier), verklaarde u geen contact meer te hebben gehad met de mensen waar u voorheen al dan niet bij betrokken was, en u gaf overigens aan niet bij de Colombiaanse politiek of enige plaatselijke groep of vereniging betrokken geweest te zijn (CGVS, p.6, 12).

In de mate waar u beweerdelijk vreest dat uw kinderen zullen worden gerekruteerd door gewapende groeperingen bij een terugkeer naar Colombia, moet worden aangestipt dat dit een louter veralgemeende bewering betreft die noch u, noch uw partner kunnen hardmaken (CGVS, p.15; CGVS C.O. A. A., p.13). Nergens in jullie verklaringen haalden jullie enige geloofwaardige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat jullie kinderen persoonlijk en/of doelgericht zouden worden gevisieerd. Er heeft immers nooit dergelijke rekruteringspoging plaatsgevonden of enig ander probleem dat daarmee zou kunnen gelinkt worden, zo verklaarden jullie (CGVS, p.15; CGVS C.O. A. A., p.13). Wat verder de algemene situatie in Colombia betreft, wenst het CGVS te verwijzen naar de verdere paragrafen dienaangaande (zie infra)."

4.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of gevisieerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Met verwijzing naar de COI Focus van 27 juli 2020 oordeelt de commissaris-generaal dat er *“een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten [is] dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo.”*

Verzoekers betogen evenwel dat in het departement Meta, waar zij verbleven voor hun vertrek uit Colombia, eveneens sprake is van een gewapend conflict. Uit de COI Focus van 27 juli 2020 blijkt immers dat daar *“battles”* plaatsvinden, waarbij op p. 23 kan worden gelezen: *“De geweldsincidenten in de categorie battles vallen uitsluitend binnen de subcategorie armed clashes. Het gaat hier bijna alleen om gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen. Op 17 juni 2020 doodden bijvoorbeeld dissidenten van de FARC-EP zes soldaten en verwondden er acht tijdens een operatie van de militairen tegen de rebellen in de gemeente La Macarena (Meta).”*

De Raad besluit, gelet op deze informatie, voorzichtigheidshalve aan te nemen dat er in het departement Meta wel degelijk sprake is van een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Het gegeven dat de Raad aanneemt dat er ook in het departement Meta sprake is van een gewapend conflict tussen strijdende partijen, waaronder dissidenten van de FARC-EP, impliceert niet ipso facto dat dit gewapend conflict ook gepaard gaat met willekeurig geweld, dit wil zeggen geweld dat burgers zonder onderscheid raakt, zonder dat zij specifiek worden geviséerd.

Cedoca maakt voor de COI Focus gebruik van het Monitor-informatiesysteem van UNOCHA Colombia, dat een interactieve website en database is die gewelddadige incidenten in Colombia rapporteert.

Uit de COI Focus van november 2019 blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 een aantal van 72 incidenten van algemeen geweld (incidenten waarbij burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) werden geregistreerd met 458 burgerslachtoffers. Bij vier incidenten waar burgers als levend schild worden gebruikt tijdens gewapend geweld vallen 294 slachtoffers. Monitor registreert verder 92 slachtoffers van 28 bloedbaden. Ten slotte raken 53 personen gewond tijdens 37 incidenten van gewapend conflict en vallen negentien burgerdoden bij negen incidenten van gewapend conflict (p. 20 en 60).

In de COI Focus van juli 2020 wordt vermeld: *“Wanneer de doelgerichte incidenten van geweld tegen specifieke burgers (de categorieën doelgerichte moorden, verwondingen/doden van personen onder bescherming etc.) achterwege gelaten worden en enkel gekeken wordt naar burgers die het slachtoffer worden van incidenten van algemeen geweld (de volgende drie categorieën: incidenten waarbij burgers als levend schild gebruikt worden tijdens gewapend geweld, burgers die gewond raken of omkomen tijdens gewapende confrontaties en burgers die de dood vinden tijdens bloedbaden) registreert Monitor in totaal 26 incidenten tussen 1 december 2019 en 1 juni 2020. Hierbij worden 1.631 slachtoffers geregistreerd, waaronder één burgerdode tijdens gevechten, vijftien bloedbaden (drie of meer moorden tegelijk), met 1.315 slachtoffers (afectados) en acht gewapende incidenten waarbij 315 burgers betrokken waren.”*

Deze aantallen van respectievelijk 458 en 1.631 burgerslachtoffers ten gevolge van algemeen, d.i. willekeurig, geweld in Colombia blijven inderdaad beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal van het land, dat in 2020 bijna 51 miljoen personen bedraagt. Het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in Colombia wordt gebruikt, resulteert aldus niet in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd.

Verzoekers menen evenwel dat er een regionaal onderzoek nodig is wat betreft de verhouding tussen het aantal burgerslachtoffers met het totaal bevolkingsaantal, gelet op de regionale verschillen in het conflict. De Raad ziet, gelet op de gegeven cijfers van 458 en 1.631 burgerslachtoffers van algemeen geweld op een totaal 51 miljoen personen, het belang van dit argument niet in, te meer uit de voorliggende informatie bovendien lijkt dat meeste gewapende conflicten zich voordoen in het departement Cauca, gevolgd door de departementen Antioquia, Norte de Santander, Valle de Cauca en Nariño (p. 23).

Er blijkt thans dan ook niet dat er in het departement Meta in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dat departement louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35).

Verzoekers stellen dat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en dat ook naar andere ernstige mensenrechtenschendingen moet worden gekeken, alsook naar de toegang tot basisvoorzieningen en de bereidheid van de Colombiaanse staat om de burgerbevolking te beschermen. De Raad beaamt het nut van een alomvattende benadering waarbij rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Evenwel blijken verzoekers slechts een theoretisch betoog te houden dat verder niet concreet wordt onderbouwd.

Waar de COI Focus melding maakt van afpersingspraktijken vanwege gewapende groeperingen ten aanzien van boeren in het departement Meta (p. 44), merkt de Raad op dat dit in wezen crimineel geweld betreft dat, ten eerste, niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wel in de illegale activiteiten van gewapende groeperingen, en ten tweede, doelgericht van aard is en niet willekeurig.

Verder blijkt dat in het departement Meta de meeste moorden op ex-FARC strijders plaatsvinden en dat deze voormalige strijders ook een verhoogd risico lopen op rekrutering door illegale gewapende groepen (p. 23). Het betreft hier wederom doelgericht geweld dat specifiek ex-FARC strijders viseert en dus niet van willekeurig van aard is.

Voor wat betreft de restricties op de bewegingsvrijheid van de bevolking en de toegang tot basisgoederen en -diensten, zoals voedsel en medische zorg, blijkt uit de COI Focus dat voornamelijk Afro-Colombianen, inheemse en landelijke gemeenschappen hierdoor onevenredig worden getroffen (p. 38). Verzoekers hebben doorheen hun verklaringen geen melding gemaakt van zulke restricties en evenmin blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat zulke restricties in het departement Meta gelden. De COI Focus vermeldt evenmin enig incident van *confinement* voor het departement Meta, noch

brenge verzoekers hierover concrete informatie aan. Evenmin kan uit pagina's 43 en 44 van de COI Focus worden afgeleid dat het louter feit dat iemand zich verplaatst, hem blootstelt aan het risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals verzoekers aanvoeren in hun verzoekschrift.

Alleszins blijkt uit de COI Focus van juli 2020 dat er voor het departement Meta in de periode 1 december 2019 tot 1 juni 2020 geen slachtoffers van ontheemding werden geregistreerd, wat een ernstige indicatie vormt dat het geweld en de levensomstandigheden in het departement Meta niet van die aard zijn dat deze leiden tot interne verplaatsingen of gedwongen ontheemding (p. 38).

Dat er gewapende groeperingen aanwezig en actief zijn in het departement Meta en dat er gewapende confrontaties zijn, wordt niet betwist. De Raad besluit evenwel dat, rekening houdend met de aard en de schaal ervan, het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in het departement Meta niet dermate hoog is dat een loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger met zich brengt.

Evenmin brengen verzoekers persoonlijke omstandigheden aan die – waar wordt aangenomen dat de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het departement Meta een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – in hunnen hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst, in casu het departement Meta in Colombia, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES